

var aldeles eenstemmigt, at Udvalget var kommet til denne Anskuelse; jeg hører imidlertid nu af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgfreds (Tuxen), at han agter at stemme for Forslaget. Det maa dog vist ogsaa erkjendes, at det er noget saa Uheldigt, for ikke at bruge et andet Udtryk, at føre Sager af den finantsielle Betydning ind i Finantsloven ved 3die Behandling, at man, hvormeget man end kan paaffjønne Bestyrelse af vedkommende Grene af Administrationen, at de have arbejdet i denne Retning for at naae et Resultat, dog ikke ved at vedtage et saadant Forslag skal give nogen Opmuntring til denne Fremgangsmaade. Den høitagtede Minister meente at kunne uddrage af min Motivering, at Udvalget dog erkjendte, at Eldpengene maae betragtes som bevilgede efter de virkelige Tjenestefølgere, altsaa, at man maatte tænke sig som underforstaaet i de sig til Budgettet knyttede Anmærkninger, at der vilde staae derunder, som nu anført her i Bilaget: „Tjenestefølgernes Antal er calculatorist“. Jeg har ikke udtrykkelig udtalt mig derom, og jeg vil ogsaa sige, at heller ikke dette Spørgsmaal har Udvalget saaledes forhandlet, at jeg anseer mig bemyndiget til paa Udvalgets Vegne at give en bestemt Forklaring af Udvalgets Anskuelse, men jeg tror ikke, at jeg vil blive modsagt af Nogen af Finantsudvalgets Medlemmer, naar jeg erklærer, at Charakteren af de Forhandlinger, vi have ført, tale for, at, dersom der havde foreligget Afstemning om, hvorvidt man vilde finde det i sin Orden, at en saadan Indstilling virkelig var bleven gjort til Thinget, eller at en saadan Tilføining skete, at da en saadan Indstilling vilde være bleven vedtagen af Udvalget eenstemmigt; thi det er udtrykkelig udtalt i Udvalget uden at være modsagt, at man fandt et saadant Forlangende fra Krigsbestyrelsens Side at være i høj Grad naturligt, og ogsaa at være et Middel, der kunde lette Bestyrelsen med Hensyn til en regnskabsrigtig Afslæggelse af den vedkommende Deel af Budgettet. Andet kan jeg ikke sige derom. — Med Hensyn til de to Hovedspørgsmaal, der under dette Afsnit ere paa Bane, turde jeg maaskee udtale mig med et Par Ord. Der er en Udtalelse af mig ved anden Behandling, som

idag er bleven pointeret saavel af den høitagtede Krigsminister som af det ærede Medlem, der talte sidst (Tuxen). Denne Udtalelse er ikke ganske nøiagtig gjengiven, eftersom jeg læser den her i Tidenden. Jeg turde maaskee oplæse disse enkelte Linier, idet jeg maa forvare mig imod Misforstaaelse her i Salen af, hvad jeg har sagt, da jeg tror, at det, ogsaa af Sagkyndige, af speciel Sagkyndige, maa erkjendes at være rigtigt. Jeg har sagt: „Det Hensyn — det er nemlig, at Mandskab og Befalingsmænd skulle lære hinanden at kjende — kan ikke i dette Forhold ansøres med en saadan Vægt, thi Befalingsmænds Forjættelser høre jo til Dagens Orden, og der synes næsten at være vedtaget et System, at Befalingsmændene ikke maae være for længe ved en Afdeling. Men har en Befalingsmand lært at commandere en Afdeling, f. Ex. en Capitain sine 200 Mand, da vil han jo paa ethvert Sted kunne gjøre det, selv om han saa aldrig har seet Mandskabets Ansigt for, naar det blot er øvede Folk, og her tales der kun om saadanne.“ Det er min Udtalelse. Jeg skal ikke tale om, at man kan see denne Udtalelse forvreden saaledes, som om der var Tale om, at vi vilde forandre hele Hærens Indretning, doublere Bataillonerne, stille Befalingsmændene fra deres Batailloner og kun tildele de forskjellige Afdelinger et utilstrækkeligt Antal Befalingsmænd osv., Ting, som jo kun kunne opstaae i Folks Indbildning, som enten ikke kunne læse eller ikke ville læse og forstaae, hvad der er Tale om. Men nu med Hensyn til denne Sag har jeg for det Første, som det vil sees, ikke sagt — hvad det ærede Medlem, der talte sidst (Tuxen), maaskee heller ikke vil lægge mig i Munden — at det ingen Fordeel er, at Befalingsmanden og Mandskabet kjende hinanden. Det har jeg ikke sagt, jeg har sagt, det kan ikke tillægges en saadan Vægt, som et æret Medlem og Krigsministeren tillagde det ved 2den Behandling, og jeg skal i den Henseende sige, at det vil meget berøve paa vedkommende Befalingsmands Egenkaber, om det overhovedet har nogen Vægt, at han kjender sit Mandskab; thi er han en mindre indfører, for ikke at sige løv Befalingsmand, som Mandskabet ikke kan